

af Forholdene, som den højtærede Minister gav i Folketinget, ikke er helt rigtig.

Madsen-Mygdal: Som det Medlem af Tinget, der havde den Ære i Sommersamlingen at være Formand og Ordfører for det Udvalg, der behandlede Regeringsforslaget om Importregulering, og som det Medlem, Statsministeren formentlig sigtede til, da han talte om et Medlem, der førte Aktionen paa Venstres Vegne, finder jeg Anledning til overfor den højtærede Statsministers Fremstilling af, hvad der skete i Sommersamlingen, baade her i Dag og i Folketinget i Gaar, at sige, at denne Fremstilling paa væsentlige Punkter er urigtig. Jeg maa maaske allerførst fremkomme med en Rettelse til den højtærede Statsministers Udtalelser i Folketinget i Gaar, hvor han vilde belære Venstres Ordfører om, at det var Landstinget, der havde standset alle Regeringens Valutaplener. Den højtærede Statsminister udtalte overfor Venstres Ordfører i Gaar — den højtærede Formand vil maaske tillade mig at opløse et Par Linier —: „Hvis han“ — altsaa Venstres Ordfører — „aner noget om de Forslag, der har foreligget her i Sommer, saa ved det ærede Medlem, hvad der er vort Standpunkt. Disse Forslag er ikke gennemført paa Grund af, at det ærede Medlem og hans Venner havde Flertal i Landstinget“. Den højtærede Statsminister maa her gøre sig skyldig i en Erindringsforskydning. Ministeren kan ikke have glemt, at Regeringens Standpunkt var udtrykt i to Forslag, hvoraf det ene standsedes i Folketinget, det andet i Landstinget. Det Forslag, der standsedes i Folketinget, kom altsaa slet ikke til Behandling i Landstinget, og den højtærede Statsminister har derfor ikke Ret til at sige, at disse Forslag er ikke gennemført, fordi Venstre og dets Venner havde Flertal i Landstinget.

Hvad Forhandlingen om Importreguleringsforslaget angaar, er det rigtigt, at den højtærede Statsminister henvendte sig til Udvalget, efter at det havde vist sig, at der ikke i dette kunde blive Flertal for den bestemte Plan, som Regeringen havde fremlagt med Hensyn til Importregulering, ligesom det ogsaa viste sig, at der ikke kunde vindes Flertal for det Forslag, der blev fremsat fra konservativ Side. Det er ganske rigtigt, at den højtærede Statsminister henvendte sig til Udvalget og oplæste en Skrivelse fra Valutacentralen. Som Formand i Udvalget rettede jeg det Spørgsmaal til Statsministeren, om denne Oplæsning kunde opfattes som et Udtryk for Rege-

ringens Anskuelser, om Regeringen var enig i de Synspunkter, som Valutacentralens Bestyrelse havde fremsat. Hertil svarede Statsministeren, at der var vel noget i denne Skrivelse, som Statsministeren og Regeringen kunde billige, men der var ogsaa meget, som de slet ikke var enige i, og paa Spørgsmaal fra Udvalgets Side, om det ikke var muligt at faa oplyst, hvad Regeringen billigede, og hvad den ikke billigede i denne Skrivelse, fik Udvalget den Meddelelse, at Regeringen havde ikke taget Stilling i saa Henseende. Det forekommer mig da, at Statsministeren ikke har Berettigelse til at rette Bebrejdelser mod Udvalget for, at det ikke tog Stilling til Skrivelsen. Der var det ejendommelige ved Situationen, som den forelaa den Gang, og som den desværre foreligger endnu, at Regeringen aabenbart ikke selv har taget Stilling; men det fik endda være, det Tidspunkt maa vel en Gang komme, da Regeringen finder sit Standpunkt i Valutaspørgsmaalet. Men jeg synes, det er endnu mere ejendommeligt, at Regeringen bebrejder andre, at de ikke tager Standpunkt; thi det maa jo dog være Regeringens Pligt at stille Forslag til Behandling her i Rigsdagen.

Jeg kan derfor for mit Vedkommende fuldt ud tiltræde den Opfordring, som Ordføreren for mit Parti har rettet til Regeringen om, at der dog, uanset hvor længe den højtærede Statsminister vil holde det saakaldte Valutaraad inde — det afgør jo Statsministeren, det har andre ingen Indflydelse paa, Rigsdagen heller ikke —, altsaa at der dog, uanset hvor længe den højtærede Statsminister agter at føre Forhandlinger med Valutaraadet, nu inden kort Tid bliver fremsat Forslag for Rigsdagen, først og fremmest om, hvad der skal foretages overfor Nationalbanken, hvis Moratorium med Hensyn til Gulddindløseligheden, som alle ved, udløber den 1. Januar. Og i denne Forbindelse maa jeg maaske henvende mig til det ærede 18de landstingsvalgte Medlem (Brandes) og udtale min Glæde over, at ogsaa han for sit Vedkommende og paa sit Partis Vegne slutter sig til den Opfattelse, at der maa træffes Foranstaltninger paa det Omraade, som netop Moratoriet angaar, Foranstaltninger gennem Nationalbanken, dersom man skal naa til en effektiv Løsning af Valutaspørgsmaalet.

P. J. Pedersen: Selve det foreliggende Lovforslag giver jo ikke Anledning til væsentlige Meningsudvekslinger. Der-